

— Βλέπουμε!

Κατεβήκαμε τὴ σκάλα τοῦ ξενοδοχείου ἀμίλητα. Κάτου βλέπουμε τὸ μεγάλο τὸ ρολόι.

— Μπᾶ! λέει ξαφνιασμένα. Πέντε καὶ δέκα εἶναι;

— Τόσο.

— Μὰ τότε τὸ δικό μου τὸ ρολόι πάει μιὰ ὥρα μπροστά!... Καὶ γὼ θαρροῦσα πὼς ἄργησες!...

Καὶ ξαναβρῆκε τὸ χαριτωμένο τὸλόγλυκο τὸ ὄφρος του.

Στὶς ἐννιά λοιπὸν ἀκριδῶς ρωτοῦσα τὸν ξενοδόχο ἂν ἔχει ξυπνήσει ὁ κ. Ἀλέξανδρος Παυλιδης.

— Εἶναι **ἔξυπνο** τὸ ἔνα; ρωτᾷ τὸν καμαριέρη του.

— Μωρέ, ἔξυπνο καὶ μὲ τὸ παραπάνου! τοῦ λέω ἐγὼ γελώντας.

Ἀνέβηκα πάνου. Ὁ κ. Πάλλης μὲ καρτεροῦσε ἔτοιμος γιὰ ἔξω. Τοῦ δηγήθηκα τὴν **ἔξυπνάδα** τοῦ ξενοδόχου του. Γέλασε.

— Νὰ σοῦ δηγηθῶ καὶ γὼ μιὰν ἄλλη του ξυπνάδα. Τοῦ ζήτησα τὸ πρωὶ νερὸ γιὰ μπάνιο καὶ μὲ ρωτᾷε σοβαρώτατα: «Θέλετε μπάνιο ζεστὸ καὶ κρύο μαζὶ;» Αὐτὸς πέρασε καὶ τὸν Οἰκονόμο στὸ Μέγα Σπήλαιον ποῦ σὲν εἶχα πάει ἐκεῖ τὸν ῥώτησα ποῦ πέφτει ἡ **ἀνατολή** καὶ μοῦπε, δείχνοντάς μου μὲ τὸ χέρι του: «Ἐδῶ, λίγο βορεινὰ!»

Καὶ μοῦ δηγήθηκε κατὰ νόστιμα ἀνέκδοτα ἀπὸ τὰ ταξίδια του. Στὴ καρνεδάκι μου βλέπω γραμμένες τίς λέξεις «ΡΙΖΟΓΑΛΟ ΣΤΗ ΡΟΔΟ». Νὰ πάρει ἡ ὀργή! Κάπιο ἀνέκδοτο μοῦ δηγήθηκε γι' αὐτὸ τὸ ριζόγαλο μὰ τώρα δὲν τὸ καλοθυμᾶμαι. Θαρρῶ πὼς κάποιος τοῦ παινεύτηκε στὴ Ρόδο πὼς κάνει περιφημο ριζόγαλο καὶ ἔβαλε τόσο ρῖζι, σὲν καταπίδαστηκε νὰ τὸ φτειάσει, ποῦ ἀντὶ ριζόγαλο τοῦ παρούσῃσας..πιλάφι!

— Αἶ, καὶ ποῦ θὰ πάμε; τὸν ῥώτησα.

— Τὰ εἶπαμε! Στὸν Καθομαλιά, νὰ δοῦμε τὸν ἐρημίτη. Θὰ πάμε ἀπόψε στὸν Πύργο. Ἀπὸ καὶ στὴν Καλαμάτα. Ἀπὸ τὴν Καλαμάτα μὲ βαπόρι στὸ Γύθειο καὶ ἀπὸ καὶ μὲ καῖκι στὸν Καθομαλιά. Ὅποτερα βλέπουμε.

Συφωνήσαμε νάναμωθοῦμε τὸ δειλινὸ στὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου. Νὰ μπῶ μέσα στὸ βαγόνι καὶ νὰ τὸν περιμένω. Νὰ μὴν μποῦμε μαζὶ καὶ κινήσουμε τὴν περιέργεια. Στὸ ξενοδοχεῖο τὸ πρωὶ ὁ ξενοδόχος τὸν καλημέρισε μὲ τὰληθινὸ του τῶνομα. Θὰ τῷμαθε, φαίνεται, ἀπὸ τὸν κουριέρη τοῦ Κούκ.

— Μὰ δὲ θὰ μὲ ξαναδεῖ, μοῦ εἶπε. Θὰ φάω τὸ μεσημέρι σὲ κάπιο φίλο μου καὶ ἀπὸ καὶ θὰ στείλω νὰ πάρω τίς βαλίτσες μου.

Στὶς τέσσερες τὸ δειλινὸ ξεκινήσαμε γιὰ τὸν Πύργο.

(Ἀκολουθεῖ)

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΕΙΟΥ

Ἀπὸ τὸ Ροβέρτειο τῆς Πόλης λάβουμε τὸ ἀκόλουθο γράμμα, ποῦ μὲ περηφάνεια καὶ καμιάρι τὸ τυπώνουμε.

Ροβέρτειο, 21 τοῦ Ἁγ. Δημήτριου 1911

Φίλε κ. Ταγκόπουλε,

.... Μὲ τὴν πεποίθηση πὼς ἐχτελοῦμε τὸ καθήκον μας πρὸς τὸ μόνον δημοσιογραφικὸ ἔργον ποῦ σκοπὸ του ἔχει τὴν ἐξάπλωση τῆς Ἰδέας, κάναμε ἐράνους ἀναμεταξύ μας καὶ μαζώξαμε διακόσια τριάντα γρόσια, βάλαμε καὶ ἄλλα ἑκατὸν ὀχτὼ ἀπὸ τὸ κεφάλαιο τῆς «Συντροφικῆς» μας καὶ ἔτσι σᾶς στέλνουμε τριακόσια τριάντα ὀχτὼ γρόσια γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσουμε ὅσο μποροῦμε νὰ ξακολοιούησете τὴ δουλειά σας.

Καταλαβαίνουμε πολὺ καλὰ πὼς τέτοιο ἔνα ποστὸ εἶναι τίποτα καὶ πὼς μὲ τόσους παράδες δὲ γυρνᾷ ἐπιχείρηση σὲν τὴν ἐκδοτὴ μιᾶς ἡμερίδας. Ἐλπίζουμε ὅμως πὼς αὐτὰ τὰ λίγα ποῦ σᾶς στέλνουμε θὰ σᾶς εἶναι μιὰ ἡθικὴ ἐνθάρρυνση γιὰτὶ δείχνουνε πὼς ἐμεῖς σὰ δημοτικιστὰδες ποῦ εἴμαστε, εἴμαστε πάντα πρόθυμοι νὰ κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε γιὰ τὴν Ἰδέαν, ἀδιάφορο σὰ δὲν μποροῦμε νὰ θάμα-τουργήσουμε. Γιατὶ καὶ νὰ ποῦμε καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ μαθητούδια σὲν καὶ μᾶς, ποῦ φυλάγομε πὼς καὶ πὼς τὸ χαρτζιλίκι ποῦ μᾶς στέλνουν ἀπὸ τὰ σπίτια μας, δὲν μπορεῖτε νὰ περιμένετε μεγάλα πράγματα παρὰ μόνον καλὴ θέληση καὶ τέτοια μικρὰ δείγματα τῆς θέλησῆς μας.

Ἐδῶ στὸ Ροβέρτειο ὁ σπόρος τοῦ Δημοτικισμοῦ σπάρθηκε πρὶν ἀπὸ πεντέξη χρόνια. Ἀπὸ τότες προδέσαμε κ' εἴμαστε ἐφκαριστημένοι γιὰτὶ ἔδῶ δουλεύουμε πολὺ πιδὲ ἐλέφτερα παρὰ στὰ Ρωμαίικα τὰ σχολειὰ.

Μᾶς φύγανε κατὰ βέρα παιδιὰ μὰ δὲν πειράζει, θὰ πασκίσουμε νὰ βάλομε ἄλλους σὲν τὸπο τους.

Μὲ πολλὴν ὑπόληψη

Γιὰ τοὺς Δημοτικιστὰδες τοῦ Ροβέρτειο

N. K****

Τὸ γράμμα βρίσκεται στὸ γραφεῖο μας. Ὅτιαν ὁ κ. Λαγοπάτης ἀποφασίσει νὰ κάμει τὸ χρέος του καὶ νὰ λογοδοτήσῃ γιὰ ὅ,τι ἀνακάλυψε ἢ κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ γιὰ τίς συκοφαντίας τοῦ κ. Μιστριώτη, ὅς ἐρθεῖ νὰν τοῦ παραδώσουμε καὶ τὸ γράμμα. Ἐτσι θὰ μπορέσει νὰποδείξει πὼς ὄχι μόνον Ρούσικα ρούβλια παίρνουμε, μὰ καὶ Τούρκικα γρόσια,